

SCENARIO NR 2:

"DEN GYLLENE KITTELN"

PROLOG (läses av GM)

Det har gått en månad sedan Fiodh-bran brändes och här står ni, tidigt en morgon, det är dimmigt och lite kyligt, vid stenbron som leder bort från Mona. Ingen av er är speciellt pigg på detta uppdrag som Uird sänt er på.

Cian tänker: *"Den som ändå låg i sin säng och hade en astronomilektion att se fram emot. Jag tycker inte om det här! Jag kommer aldrig att bli klar med min utbildning!"*

Mathgen: *"Nu kommer jag att missa hur mycket undervisning som helst. Hur skall jag kunna bli klar med mina studier om jag hela tiden ska skickas iväg hit och dit... Men det är förstås, Uird måste ju lita på oss då han sänder iväg oss på detta uppdrag.. Men två månader?"*

Conor: *"Och jag som hade tänkt att försöka mig på lite magi igen, nu går ju inte det. Samera ser verkligen dålig ut. Jag kan inte förstå att Uird har gått med på att skicka iväg henne.. Å andra sidan är det nog bäst, hennes mor skall ju brännas här i morgon. Men, ingen av oss vet ju vart vi ska, nog för att Uird skulle skicka oss en vägvisare, men ändå?"*

Samera sätter sig bakpå en av fororna: *"Om inte jag får komma härifrån kommer jag att bli galen! Det finns bara en plats för mig och jag hoppas att Uirds vägvisare verkligen kan vägen, annars vet jag inte vad jag gör. Och de här druiderna, jag kan se på deras ögon hur synd de tycker om mig. Jag orkar inte med mer medkänslor! Och hur gör jag med barnet jag väntar?"*

Med sig har de två foror som dras av oxar, två vid varje. Forornas förare är också druider; Merfyn och Leary. Det är mycket tidigt för alla.

GM LÄSER:

Ni väntar länge, ingen säger något ni är för morgontrötta. Så pekar plötsligt en av förarna bort över oxarnas huvuden. Ut ur dimmorna kommer en lång, smal skugga, han går självsäkert fram emot dem. Hans gång är mjuk, nästan glidande. Det långa rödblonda håret är uppsatt i en slarvig hästsvans, bakom hans axlar sticker två svärd upp.

Här bör presentationer ta vid.

Om någon frågar om restid är den c:a 2 månader.

Skuggan vet vart de ska men säger det inte.

De lämnar Mona den 2:a dagen i ekmånaden (12/6) månen är ny. I fororna finns två lädersäckar med hemligt innehåll. Årkedruidens eget sigill sitter runt säckarnas öppningar. Det är bara forornas förare som vet var säckarna skall.

Dagen blir varm och klar. Partyt bör ägna tid åt att lära känna varandra och speciellt då Comharrad, "Skuggan".

Det karga kustlandskapet övergår i ett mer bergigt landskap. I fjärran kan de se höga bergstoppar beklädda med snö. Här är det lite kyligare, vegetationen är lågväxande. de färdas utmed en liten flod hela dagen.

I 2 veckors tid färdas de genom Ordovicernas och Demetaes områden. Landskapet blir mjukare och vegetationen högre. Det är varmt hela tiden, några enstaka regnskurar. Under dessa två veckor bör Samera bli sämre, hon äter dåligt och smyger undan på morgnarna och kräks. Det gäller för henne att hålla sitt tillstånd hemligt.

Den 23 dagen i ekmånaden vaknar Cian mycket tidigt. Oxarna är oroliga och vinden bär med sig en främmande doft.

Hans instikt bör säga honom: "vargar".

OM han ger sig iväg ut på "spaning" så hittar han bara gamla spår.

Under dagen är Lufsen lite stirrig och springer runt mycket.

26:e dagen: Vid midnatt vaknar lägret av ett fruktansvärt oljud. Ylande vargar verkar springa fram och tillbaka i skogen, oxarna brölar och är oroliga.

OM CIAN STICKER IVÄG:

Han får upp ett starkt doftspår, det är stor flock sådär en 20 vuxna djur. Han stöter på flockens vakt. Nu kan han välja konfrontation(1) eller flykt(2).

(1) Han tar kontakt med vakten, och inser att detta är inga hamnbytesvargar. Dessa är riktiga vargar. Vakten för Cian till flockens viloplats. Ledarvargen är en stor gammal slagskämpe, han är blind på vänster öga. Han är mycket fientligt inställd. Cian bör ta det försiktigt. Flocken är i området för att jaga och de 4 oxarna är ett perfekt byte. Det gäller för Cian att ta sig härifrån med livet i behåll.

(2) Om han väljer att bara "reka" och hålla sig ur vägen kommer han att upptäckas och förföljas. Han hinner undan med en hårsman.

Om Cian uppträder illa så kommer vargarna att anfalla. Då måste det märkas en konflikt för Cian: trohet mot "sin" flock eller trohet mot de riktiga vargarna, alltså hans vargnatur tar överhanden.

27:e dagen:

Mitt på dagen stöter de samman med 2 vandrande barder, Alasdair och

Calum, som kan berätta om vargar som härjat i trakterna. Boskap har rivits och en hel del får.

Den här natten går fullmånen in.

Det förflyter en vecka, det är nu **4:e dagen i spjutmånaden**. De vet att de är hela tiden bevakade av gula, avvaktande ögon.

De färdas allt längre ned genom Dobunnis område, landskapet blir lummigt, mycket stora lövträd, och känslan av naturen är att den böljar.

1:A DAGEN I MURGRÖNANS MÅNAD

De bryter lägret på morgonen och ger sig iväg.

Skuggan bör gå först, han upptäcker något på sidan av vägen.

Det är en lägereld, c:a 1 dygn gammal, ungefär 15 personer, en del tungt beväpnade, 4 hästar.

De färdas med öronen öppna.

2:A DAGEN I MURGÖNANS MÅNAD

När de brytit morgonlägret och färdats i c:a 1 timme känner Skuggan rökluft. Om han går iväg och letar hittar han en varm, nyss släckt lägereld.

OM SKUGGAN STICKER IVÄG:

C:a 5-600 meter framför dem, på väg över en liten flod, är ett sällskap på 14 beväpnade män, en druid till häst, 1 storman och två unga kvinnor, också till häst.

OM HAN GER SIG TILL KÄNNA:

Och inte uppträder aggressivt, så rider druiden honom till mötes. Han presenterar sig som Feochadan(Fokodan) druid hos Briganternas konung Ailech. De är stadda på resa och önskar inte bli sinkade. Om Skuggan frågar vart de är på väg får han inget svar, eller rättare sagt, han får ett typiskt druidiskt svar, ungefär som en gåta.

*"Vi är sedda, men inte sedda
gömda i ett gyllene sken.*

*Här finns inte ondska
här leker silvergrenen
här blommar de vilda äpplen
ingen sorg ingen girighet
vi kommer alla att ligga i gräset
där lusten finns."*

OM SKUGGAN UPPTÄDER AGGRESSIVT:

Kommer 4 ur livvakten att anfalla omedelbart och det övriga sällskapet stormar iväg.

17:e DAGEN I MURGRÖNANS MÅNAD

MATHGEN ~~Cian~~ vaknar mycket tidigt, och kliver upp, alla andra sover.

Plötsligt ser han en kvinna som går från träd till träd och vidrör dem, deras stammar och blad fylls av silvervit frost, hon sneglar över axeln mot Cian och ler.

Detta är *Erce*, jordgudinnan, som inför höstens ankomst för frosten över naturen.

Nu färdas partyt snabbare, kanske dag och natt.

Tidigt en morgonmärker de att de har kommit nära ett träsk. Det är kyligt i luften, nästan kallt, det är också mycket fuktigt och dimmigt. Fororna stannar och Merfyn räcker över en inlindad sak till Mathgen, detta skall levereras här.

Fororna skall nu fortsätta men sällskapet skall gå härifrån.

Lite förvåning bör skymta hos sällskapet.

Skuggan börjar gå utefter träskranden, det är sankt, det luktar träsk. Vattnet är surt och iskallt. partyt går och går tills Skuggan plötsligt stannar och går rakt in i dimman.

SPÅNGEN:

Den är smal, hal och slipprig. Om någon tittar ned så ser de bara två breda, uråldriga ekplankor i bredd. Det är tyst runt dem, dimman sväljer alla ljud. Luften är full av små träskfeer som känns som mygg som nuddar vid deras ansikten.

Plötsligt blir luften annorlunda, den blir mild och varm, den bär med sig doft av blommor. Dimman skingras och de ser toppen av en hög kulle, på vars topp det står en stenring. De går framåt och dimman lättar allt mer. När de når slutet av spången kliver de ned på en gräsbeklädd strand, där det står en väktare. De får vänta.

VÄKTAREN

Om någon av partyt studerar henne så ser denne en helt tidlös kvinna. Hennes ansikte är inte ungt, inte gammalt, hon bär ett spjut som verkar vara mycket vasst. Kläderna är den dräkt som alla

kvinnor bär på ön, förutom att hon har en huvudbonad: det ser ut som en hjälm.

På Avalon är det tidig sommarmorgon, luften är mild och varm. Där de står kan de skymta fårflockar som betar på kullarna, stora äppellundar skuggar både stranden och kullarna. Några små stugor kan de också skymta. Det ligger ett dis i luften som suddar ut skarpa konturer. Någon kommer ut ur lundarna och närmar sig dem.

CEITHLENN öns ärkedruid. Hon är klädd i den blå klänningen, från bältet hänger en gyllene skära. Hon bär en stor halvmåne i guld runt halsen. Hon är ganska kort c:a 160 cm, nått byggd med långt rött hår som är lite gråsprängt. Hennes ansikte är vänligt, de gröna ögonen stora och runda.

VANDRINGEN TILL CEITHLENN'S HUS.

En liten stig vindlar sig under de skuggande träden. Luften är full av blomblad som singlar ned. Om någon studerar träden så upptäcker den att träden blommar och bär frukt samtidigt. De möter 10 st små flickor i naturfärgade klänningar som fnittrande springer förbi dem. Ceithlenn förklarar att de är små noviser, som skall förberedas för att vaka in sin första fullmåne. Nu när de kommer in på öns område ser de små stugor överallt. Kvinnor sitter och går, några väver, andra sitter och talar, någon sjunger i fjärran.

Väl framme vid Ceithlenn's hus, visar hon dem till gäststugorna.

Mathgen bör överlämna föremålet.

En prästinna kommer för att visa dem till deras logi.

De får också reda på att det finns en bastu om de vill bada.

Det bör de vilja!

I BASTUN

Ett nedgrävt stenhus, mitt i golvet finns det en stengrop som är full av upphettade stenar. Det är varmt, mycket varmt därinne. Den som sitter närmast Skuggan ser ett mycket stort fult ärr på hans högra lår. Hans armar är också rätt ärriga, men ärret på låret är iögonfallande. Runt halsen har Skuggan en liten, tårformad kristall i en läderrem, den tänds långsamt och börjar lysa med ett stadigt sken.

Om Skuggan får för sig att han skall söka upp *Galachrinceoir* så kommer han inte att finna henne. Han bör inte gå in i källträdgården utan att vara inbjuden. Försöker han det kommer Ceithlenn att stoppa honom.

Efter badet väntar Ceithlenn dem vid sitt hus.

CEITHLENN: *"Uird har bett mig att föra er genom den heliga källans trädgård, ni står nu vid det sista utflödet. Här får alla besökare dricka det helande vattnet. Det skänker smärtor lindring och ger glädje."*

Hon går fram till en liten stenbelagd damm. Vattnet strömmar ur ett hål i en vägg av murgröna. Ceithlenn tar upp en liten guldskål ur vattnet fyller den och bjuder dem att dricka.

DEN SOM DRICKER känner sig styrkt och vederkvickt.

Ceithlenn går genom en liten naturlig port i murgrönan och försvinner in i trädgården. De följer efter på en liten stenbelagd gång. Den delar sig och en liten stig går under en port där tunga röda blommor hänger. Det ligger en tung doft i luften, den är nästan kväljande. Ceithlenn för dem till höger där källan väljer fram ur underjorden, vattnet är svart, det häver sig och susar, små virvlar kan ses i det.

Ceithlenn pekar förbi dem, den som ser åt det håll hon pekar får syn på en kvinna som kommer ned från en liten stuga på en kulle.

Ceithlenn: "Källans väktare.."

GORMLAITH är lång och mycket smal, hon ger ett bräckligt intryck. Hon har ett stort och yvigt rött hår. Ansiktet är skarpt och insjunket, ögonen är stora och grå, mörka skuggor tecknar sig under dem. Hon har en halvmåne tatuerad mellan ögonbrynen, hon talar långsamt, nästan lite släpande.

HON SÄGER: *"Den som väljer att dricka ur den 3:e källan söker att öppna sitt inre öga... att kunna se det andra inte ser..."*

DEN SOM DRICKER finner vattnet iskallt, det har en bismak av järn och det känns inget speciellt.

Gormlaith lämnar dem utan ett ord,

hon försvinner lite sömngångaraktigt under den lilla portalen och vandrar upp mot sitt hus.

Den stenbelagda gången fortsätter, det blir lite luftigare, buskar och blommor växer glesare här. På vänster sida ser de en liten kulle och på toppen av denna växer det ett gigantiskt äppelträd, som skuggar ett litet hus. Från äppelträdets grenar hänger det vått tvätt och även en harpa. Det sitter också fåglar här som kvittrar och sjunger, någon hörs dessutom sjunga inifrån huset. På höger sida kan de se källan som här rinner fram ur munnen på ett stenhuvud. En liten mur är byggt runt omkring den, på muren finns kristaller, vackra stenar och en och annan snäcka. Källans vatten, som samlas i en liten damm, verkar hoppa och spritta. Det porlar och dansar fram. Ut ur huset kommer väktaren och går ned emot dem.

ELAINE är i 20års åldern, hon har inga tatueringar. Hennes hår är blekrött och hänger samlat i en hästsvans. Dräkten är vit, hon bär endast ett smycke, en halvmåne, runt halsen. Hon ser lite förvånad på sällskapet.

Ceithlenn förklarar att de har tillåtelse att dricka.

Elaine lyfter upp en silverskål ur vattnet, fyller den och räcker fram den.

ELAINE: *"Den som dricker detta vattnet kommer att fyllas av poesin, av lusten att sjunga och dikta de mest fantastiska verser..."*

DEN SOM DRICKER fylls precis av detta, en sprittande glädje som sprider sig ända ned i tårna.

Stigen fortsätter lite uppåt, blommorna ändras till vejde, lavendel och tistlar. Framför dem växer törne i en hög häck, här slingrar sig det vassa törnet runt den lilla portal som leder in till den sista källan. När de passerar under den blir det tyst och stilla, endast suset från de uråldriga ekarna hörs härinne, längst in skymtar de ett hus där dörren är öppen. Här är det mycket stilla och rofyllt. Plötsligt svävar en kråka ned över deras huvuden, den landar på stentrappan utanför huset och promenerar in genom öppningen.

Ceithlenn lämnar dem.

GALACHRINCEOIR kommer ut.

Hon är i 35års åldern, lång och klädd i den blå dräkten. Hon har ett bälte runt midjan där det hänger påsar och amuletter, runt halsen bär hon en halvmåne. Hennes ansikte är tatuerat på kindbenen och hon har halvmånen mellan ögonbrynen. Läpparna är tunna, ögonen stora och gråblå, hon har Uirds blick, forskande och genomskådande. Hennes hår är rufsigt, vitgult och kort. Hon står helt stilla och bara ser på dem, alla ljud tystnar, inte ens träden susar längre.

LAPP TILL CONOR: *Detta är ju hon som invigde dig i kärlekens mysterium!*

Långsamt börjar hon gå mot dem, när hon passerar någon ser hon in i den personens ögon. Det känns ungefär som om någon ser rakt igenom den.

Hon stannar fram för Skuggan, vidrör det lilla halssmycket med fingertopparna och ser honom i ögonen. Hon säger:

*"Du kom så stilla,
likt dagg som faller
i gräset."*

Galachrinceoir vinkar fram dem till källan. Den är helt stilla. De kan se källans väggar försvinna nedåt och de kan inte se slutet. Galachrinceoir hukar sig ned, doppar i sin ena hand och låter vattnet rinna mellan hennes fingrar.

HON SÄGER: *"Detta är den första källan, den sägs rinna ur Cerridwens kittel, den som kallas kunskapens källa.....Att dricka ur den krävs mod..."*

Hon reser sig och cirklar runt källan:

"Den som dricker ur Cerridwens källa måste betala ett pris...vilket det är vet jag inte...men, det kan vara livet...Den som vill dricka måste böja sig över källan och möta sin egen spegelbild."

Hon ställer sig åt sidan och väntar. De får känslan av att källan också väntar.

DE SOM DRICKER HAR DENNA UPPLEVELSE

De faller ned genom vattnet i källan, de får ingen luft, det känns som om de håller på att kvävas. Plötsligt faller de fritt genom luften och smäller i golvet,

alla ovanpå varandra. Det är mörkt och otrevligt. Någon av dem får vända sig om och upptäcka ett sken. De går mot skenet. Ljuset blir starkare och de kommer ut i en gigantisk stensal. I mitten av denna sal, på en upphöjning svävar en enorm gyllene kittel, runt den står 9 vitklädda unga kvinnor, de har olika hårfärger och håret utsläppt. De står med ögonen slutna och munnarna öppna, deras andedräkt håller kitteln kokande. Ur skuggorna kommer plötsligt några djur; en katt, ett vildsvin, en varg och en uggla. De placerar sig på olika ställen och ser, bara ser på inkräktarna.

Ett skratt ekar plötsligt genom rummet, ut ur skuggorna kommer en kvinna gående mot dem. Hon har svart långt hår sammanhållet av en tvinnad guldorm, runt hennes panna löper en krona: två ormar som mellan sina huvuden balanserar en halvmåne. Hennes klänning verkar bestå av det tunnaste tyget någonsin sett, den har 1000 färger och ingen. Ögonen är svarta, läpparna fylliga och röda, ansiktet är skarpt, arrogant och mycket vackert.

Detta är gudinnan *Cerridwen*.

Hon går förbi dem, tittar och fnysyr lite. Hon fortsätter upp till kitteln, går utefter den och stryker med handen utefter dess kant.

TAL CERRIDWEN:

"Så...Ni har kommit för att dricka ur kunskapens kittel...Ni vet redan att jag kräver ett pris...vilket, det talar jag inte om. Ni måste dricka på egen risk...."

Hon tar upp en skopa ur kitteln och håller fram den. Det droppar en seg smörja från dess kant.

De som vill dricka måste gå upp till kitteln och titta över dess kant. De ser en sörja som bubblar och puttrar, det stinker ohyggligt och de kan skymta benrester, djurskallar, människokranium! Cerridwen står helt stilla och håller fram den ångande skopan. De dricker i tur och ordning. Soppan är fullkomligt vedervärdig. När den kommer i deras mun, vill de kasta upp omedelbart med vätskan verkar rinna ned av sig själv!

DERAS UPPLEVELSER, SE LAPPAR.

OBS! Om ingen dricker, kommer Galachrincoir att bli en aning irriterad med hon accepterar deras beslut.

UPPLEVELSERNA VID KITTELN

CONOR: Du faller genom ett eldhav som bränner bort allt kött du har. Det är endast dina ben som rasslande faller till marken.....När du öppnar ögonen ser du din helade kropp, du ligger vid en stenbro runt omkring dig är vilda berg. Det är fuktigt i luften, det dånar och brusar från ett jättelikt vattenfall. Du reser dig upp och kisar för att kunna se vad som finns på andra sidan bron. Ur vattenångorna stiger en gigantisk drake. Dess gyllene skinn glittrar, de safirblå ögonen naglar fast dig. Du hör en röst inuti ditt huvud: När ditt inre har blivit öppnat, kommer du att träda inför de äldste av vår ras, de som kan se vad andra inte kan se. Och när du har mött de sexton fasorna kommer du att bli en av mästarna. Men tills dess, känn kunskapens smärta, sänd av den magi du skall söka: Drakars magi!" Draken öppnar sin käft, ut kommer en förtärande led som bränner dig till aska.

MATHGEN: Det är mörkt....mörkt och tyst....mörkt tyst och kallt, mycket kallt. När du öppnar ögonen och ser dig omkring befinner du dig i en isgrotta. Dess väggar är som glas. Det är så kallt att du inte kan tänka. Du hör en röst inuti ditt huvud: Här är kunskapens pris; evig kyla, evig smärta. Den kunskap du jagar kommer att föra dig till denna plats.....

CIAN: Löpet går! När du öppnar ögonen ser du böljande ryggar omkring dig, glimmande ögon och glittrande tänder. Ni springer och springer, skogen susar förbi. Ni springer uppför, upp mot en stenig glänta. Det är fullt av varghålor här, du kan se valpar och gamla vargar. Plötsligt ser du en ung kvinna som sitter vid en grottöppning, du känner igen din mor. Bredvid henne sitter en jättelik, grånad varg.....din far...

SAMERA: Det första du förnimmer är doften av dyrbara oljor och kåda, blomdoft och brinnande ljus. När dyu öppnar dina ögon står du vid ingången till ett tempel, framför dig ser du hundra-

tals människor som alla ser ut att vänta på något. Så känner du en rörelse bredvid dig, en ung man kliver fram i solljuset. Hans gyllengula hår glimmar i ljuset, när han vänder sig emot dig ser du både dina drag och Fiodhbrans i hans ansikte. Jubel stiger från människohopen när han lyfter din hand mot dem: Kungamodern! Kungamodern!

SKUGGAN: Du faller...faller...du snurrar runt i en ständig spiraldans. Gamla liv, förflutna liv blixtrar förbi dig. Den gång du drunknade som 6-åring, den gång du var livvakt åt en pictisk konung och blev lönnmördad, den gång du blev gammal och fick se dina barn, barnbarn och barnbarnsbarn....Den gång du kämpade i ett fältslag och spetsades på ett spjut....Hundratals liv...runt, runt.....Plötsligt drar någon ut dig ur virveln. Du ligger på Avalons kulle, himlen är blå ovan dig, du hör fåren, fåglarna, de avlägsna rösterna från noviser som dragglar de oändliga verserna. Hon ligger naken bredvid dig, du bär inte heller några kläder. Så reser hon sig upp på knä, tar upp en lädersnodd från marken och trär den över ditt huvud. I dess ände dinglar en liten tårformad, blixtrande sten. Du hör hennes röst så tydligt: " Varhelst du finns så kan jag finna dig med hjälp av denna sten. Du kan också se på dess ljus om jag är i närheten.." Du rör vid hennes hals, huden är varm och mjuk. Plötsligt skjuter hon upp genom luften och förvandlas till en kråka framför dina ögon, med svepande vingslag försvinner den över äppellundarna. Inuti ditt huvud hör du hennes röst: " Du behöver inte ställa frågan....."

De vaknar långsamt, liggande i gräset vid källan. Det känns som om de festat i en vecka, hela kroppen värker, de mår förfärligt illa. Galachrincoir sitter ute i gräset och väntar. Förmiddagen har blivit eftermiddag, soldiset gör allting lite diffust, det är varmt, skönt och stilla.

Ceithlenn kommer tillbaka, hon upplyser dem om att ett bröllop mellan två konungarikerna skall äga rum uppe på toppen på kvällen och de skall närvara där. Det är lämpligt att de vilar till dess.

Här finns möjlighet för Conor att ta kontakt med Galachrin-ceoir. OM han gör det kommer hon att invitera honom till sin stuga och där ska de tala om hans invigning och hon har ingenting emot att upprepa det hela. De stannar i såfall i hennes hus hela eftermiddagen.

Samera bör också ha tagit kontakt med Ceithlenn någon gång under deras vistelse, har hon inte gjort det måste Ceithlenn göra det nu. Hon frågar Samera om hennes beslut och om barnet hon väntar.

Det ljud som samlar dem på kvällen är brölandet från Larynxer och det dova ljudet från trummor. Upp mot toppen går ett band av facklor. Det folk som är på väg dit upp är dels prästinnor, hovfolk och druider. Uppe på toppen står den stora stencirkeln som består av 12 stenar. mellan dessa står druider med facklor och mistlar. Framför varje sten står en prästinna med facklor. 2 vita oxar finns inne i cirkeln och 4 nakna druider. När alla samlats tystnar instrumenten. Ceithlenn kommer in och bakom henne går det unga paret, de förs in i mitten och deras mantlar tas av, de är helt nakna inunder:

FAIRGE är 19 år gammal. Hennes bruna hår når ned till knäveckan, på huvudet bär hon en krans av vitklöver och äppelblommor. Hon är kort, proportionellt byggd, vithyllt.

MORRGAN är c:a 20, halvlångt svart hår, muskulös med tatueringar på bröstet (stora triskeles). Han är en aning hjulbent. Han bär en likadan krans.

CEITHLENN höjer armarna:

"

När jag blev till
var mitt blod och min kropp av
nio olika ämnen
Frukternas frukt
ur frukt gjorde guden mig
av bergsrosens blommor
av trädens och buskarnas knoppar
av jord.
När jag blev jag till,
av nässlors blommor
av den nionde vågens vatten,
förtrollades jag av Math
innan jag blev odödlig
hölls jag fången av Gwydion
Britanniens förtrollare.

Genom hemligheters myriader
blev jag lärd liksom Math
Jag siar om konungen!
Jag vet stjärnornas kunskap

Jag har sovit i purpur
mellan prinsens ben,
på de skarpa svärden.

Äran är min ledstjärna,
Jag känner till ljuset vars namn är
prakt.

Jag har varit en fläckig orm på en
kulle,
Jag har varit en fisk i en sjö,
jag har varit en ond stjärna,
ag har varit en sten i en kvarn.

Min krans är av röda juveler,
kanten på min sköld är av guld.
Långa och vita är mina fingrar,
det är länge sedan jag var en herde.
Jag har rest över jorden,
jag har rest i en cirkel,
innan jag blev en lärd person.
Jag har sovit på 100tals öar,
Jag har bott i 100tals städer.
Ädla Druider, om vem profeterar vi?
"

Paret lägger sig ned och i det ögonblick de förenas sticker druiderna de två tjurarna. Blodet tömms i kar, Ceithlenn tar en skål, och fyller den med blod. Hon tar en mistelkvist, doppar den i blodet, går runt i cirkeln och stänker på alla fackelbärare. Så stänker hon på paret. De hjälps sedan upp av två druider som för bort dem till en väntande bröllopsydda någonstans på ön. Ett tjut hörs från de samlade som strömmar nedför kullen och bort mot en av stränderna där man håller på att förbereda festen.

Det glammias och firas. Vinet flödar och mat äts.

Alla gör det de vill.

SKUGGANS UPPLEVELSE:

Var han än är så ser han plötsligt någon som kommer springande. Manteln fasnar plötsligt i några buskar, han ser en naken blodbestänkt ung kvinna som rafsar ihop manteln och springer vidare. Han känner igen henne, det är den unga kvinna som han nyss sett förenas med den unge prinsen. Han bör följa efter henne. Hon springer bort mot den plats där väktaren står, kastar en blick över axeln och försvinner in i dimman.

212

31

MATHGEN

Är 27 år gammal och har studerat sedan han var 12 år. Hans far och mor lever ännu i den by där Mathgen föddes. Han har 5 systrar, alla yngre. Han är av Ordovicisk börd.

Mathgen har sin bana utstakad, han ska bli ärkedruid... Han SKA! Därför studerar han flitigt och mycket noga, han tar alla tillfällen i akt att iakta de äldre Druiderna och han sitter väldigt gärna med i de samtal som dessa håller. Han är alltid på jakt efter kunskap. Mathgen är eftertänksam och har ett tillämpat lugn, det gäller att verka klok och vis. I en pressad situation kan han visa prov på förvånansvärd karaktär. I hans tankevärld snurrar formler, filosofiska teorier och rena praktiska tankegångar. Ibland kan han uppträda stelt, han har svårt för att vara flexibel. Låt oss vara uppriktiga, Mathgen är en tråk-måns. Hans förhållande till kvinnor kan betraktas som helt obefintligt, han får inte ha någon sexuell kontakt med kvinnor innan han blir vigd till Druid och det finns ändå ingen som hans mor skulle godkänna.

Mathgen är c:a 170 cm lång, håret och skägget är brunt. Han är tung c:a 100 kg, utstrålningen är fryntlig. Han bär druidernas vita kåpa, men har ännu inte rakat huvudet såsom druider plägar. I sin ägo har han numera en mycket märklig stav, vars egenskaper han inte ännu har provat. Staven gavs till honom av Brigid, den gudinna de mötte under sitt uppdrag att hämta den utvalda. Den är rikt utsirad, istort sett finns hela den keltiska mytvärlden på den. Brigid talade dessutom om för honom att den gång han verkligen behöver hjälp, skall han stryka handen ned utefter staven och åkalla henne, då skall hon komma till hans hjälp. Naturligtvis är Mathgen mycket rädd om denna stav.

EFTER FIODBRANS DÖD

Mathgen var bland dem som hittade Fiodhbrans sönderslagna kropp. När sammanhanget gick upp för honom skakades hans världsbild en aning. Han hade aldrig trott att Fiodhbran skulle kunna ta ett sådant beslut. Men, han tog ju det helt efter gudarnas vilja och gudarna har ju aldrig fel.....

MATHGENS FORMLER

Druidisk häck: en häck växer upp
blomsterregn: ur tomma intet faller det blommor
tala med stenar
förvandla sig till ett vildsvin
Kan göra ett djur av växter

CIAN MCREIRE

25 år gammal och kommer från "den heliga ön", dvs Ierne(Irland).

Han har studerat sedan 7 års ålder, han har bara 2 år kvar. I hans liv finns en hemlighet och ett mysterium. Han har ännu inte bestämt sig för om han skall bli en "civiliserad" eller en människa. För honom innebär ordet "civilisation", en vargflock.

I hans ungdom kunde förvandlingen till en varg, inträffa när som helst, det var först efter en studietid på 10 år som han kom att behärska detta hamnbyte. Det finns dock vissa särdrag hos Cian: han sover på mage med "tassarna" över "nosen", han har ett mycket gott luktsinne, och han är definitivt en flockmänniska. Han har alltid funderat över vem hans far kunde ha varit. Modern teg alltid när fadern kom på tal.

Men det bekymrar honom inte så mycket, han är en glad och munter ung man, med besvärande hårväxt på kroppen. Han har ett stort intresse för djur, all den Druidiska filosofin och teorin tar han mest som ett nödvändigt ont. Det enda inom Druidernas läror som han har svårt att förlika sig

med, är celibat tvånget. Låt oss göra en lång historia kort: Cian ser verkligen fram emot att få bli invigd.

Han är c:a 160 cm, 70 kg, kroppen är mager och senig. Han rör sig kvickt och rastlöst. Håret och skägget(som tyvärr är både glest och tufsigt till hans förtret) är rödblont, ögonen är bruna.

Bär druidkåpan, diverse påsar vid bältet, bland dessa förvarar han också den påse som han tilldelades av Brigid. Han har inte provat de vita torkade örter som finns inuti påsen. Det har hänt att han dragit isär snoddarna och luktat lite på de dofter som stiger ur innandömet. Det är lockande men ännu har han stått emot.

EFTER FIODHBRANS DÖD

Visst var Fiodhbrans död en chock, men han hade ju faktiskt räddat sin hund och det var väl viktigt?

CIANS FORMLER

Vargmagi: kommunicera med vargar.

Hans egen "shapeshift" är naturlig

framkalla dimma

Druidisk eld

CONOR GAELBHAN(den bleke)

Är den ende invigde Druiden i sällskapet .Han är 32 år gammal och vigdes till sitt ämbete för 14 nätter sedan. Det var helt fantastiskt! Han kan lätt komma ihåg ritualen, speciellt den del som var mellan honom och den översteprästinna som invigde honom i kärleksaktens mysterium. Livet är härligt! Om bara inte tatueringarna ömmade så mycket, de är ännu röda i kanterna.

Han kavlar ofta upp ärmarna på kåpan så där lagom "omedvetet" så att drakormarna syns. Conor är en Tuatha de Danannättling, det kan man se på hans utseende; han är c:a 185 lång, väger mellan 75 och 80 kg. Håret är mörkbrunt, ögonen gröna, tänderna vita och små. Till hans förvåning är hans skägg rött och kraftigt. Men det man lägger märke till är hans bleka hy, den är nästan genomskinligt vit, ådrorna syns mycket tydligt. Conor lämnade sin klan i den grå världen när han var 11 år, han uppfostrades enligt gammal tradition hos en fosterfamilj, lämnades till Mona när han var 12 år gammal och har bott där sedan dess. Conor tycker om att utmärka sig! Han har sinne för "flashiga" effekter och skulle gärna vilja kunna skapa blixtar och stormar, hans magi klarar inte av det.... ännu. Han är mycket förtegen om sitt ursprung, att komma från "de grå" är

inte alltid en fördel. Hans arv gör att han har viss kunskap om småfolk, älvor och andra skuggvarelser.

Han tar sitt Druidkall mycket allvarligt, värdighet och eftertänksamhet är viktiga ord, vilket innebär en litet konflikt inom honom, det går inte alltid att kombinera... Han är mycket intelligent och drar snabbt logiska samband. Han har en Gessa, ett heligt löfte;

Att aldrig engagera sig i fysisk strid, dvs att aldrig skada något levande.

Conor har inte riktigt blivit sams med sig själv efter det äventyr som han nyss varit med på. Hans händer och hans magi är inte längre hans bundsförvanter utan hans fiender. Hur skall han kunna veta när han kan använda sig av magin då risken för den totala kollapsen är så stor?

EFTER FIODHBRANS DÖD

Att säga att Conor blev förvånad är en underdrift. Conor blev bestört över att Fiodhbran över huvudtaget begick självmord TRÖTS att det tydligen var gudarna som krävt detta offer istället för Samera. Han skulle aldrig ha trott detta om Fiodhbran.

CONORS FORMLER

Druidisk eld: "fnutimagi" han kan få småsaker att fatta eld. bli sina egna fingertoppar
Förvandla sig till en örn
han kan göra en blixtnuvvelvind bestående av stenar
jämna till mark

FIODHBRAN

23 år gammal, men ser mycket äldre ut, kanske 25-27. Hans väderbitna ansikte och rynkorna runt ögonen gör honom äldre. I hårfästet har han ett stjärnformat ärr, ett minne från barndomen och en klättertur i ett träd. Han är lång, c:a 182, mager; nästan svulten, och senig. Ögonen är gråblå, blicken lite lätt undvikande. Håret är ljus, axellångt och konstant rufsigt. Han har ovanligt kort frisyra och är dessutom helt slätrakad. Detta faktum gör honom ytterst suspekt bland stora, starka kämpar. Han blev tidigt ensam, en översvämning tog föräldrarnas liv, till börden är han Corionder, dvs på sin moders sida.. Sin uppväxt tillbringade han först hos sina morföräldrar; Morfadern var traktens kloka gubbe, han kokade örtblandningar, var synsk och kunde knyta knutar, mormodern stoppade honom full av historier om hjältar och Gudar. När Fiodhbran fyllde 14, flyttade han till sin farfar, ett riktigt gammalt orginal, för att lära sig vapenlekar. Där fick han också lära sig jakt och stamse-

der. Fiodhbrans största problem är hans sociala liv, eller rättare sagt bisten på det. Han är en drömmare och enstöring, känslor är jobbigt. Ensamheten har präglat honom, han har ingen erfarenhet av människor, att sova inomhus får honom att känna sig instängd. Flickor, är ett mycket känsligt

kapitel, de dras till Fiodhbran som har "flicktycke", han klarar inte av den kontakten. Han blir tyst och nästan ohövlig. Han är medveten om detta problem och det ger honom ibland skuldkänslor, han önskar egentligen inget mer än att få känslomässig kontakt med någon. I botten ligger hans skräck för åldrandet och ensamheten. Fiodhbrans trogna följeslagare heter Lufsen och är en korsning mellan Irländsk varghund, varg och diverse gatukorsningar. Hunden får ta emot alla de känslor som Fiodhbran inte vågar visa någon annan. Fiodhbran är, på sitt eget lilla sätt, djupt religiös, han har sett en hel del i skogen, bland annat några av hundarna i Cernunnos vilda jakt. Herne är hans gud. Fiodhbran klär sig enkelt, en gigantisk mantel, enkel tunika och byxor, till detta bär han en dolk. I sina fickor har han tusen och en saker, han är lite av en samlare. Han har dessutom en annan egenskap som gör honom suspekt i andras ögon; han har ett mycket dåligt ölsinne. Hans namn, Fiodhbran(skogskråka) är mycket väl valt. I den keltiska mytologin står kråkan för kunskap, dysterhet och mörker, vilket säger en hel del om Fiodhbran. De många åren utomhus har redan satt sina spår på Fiodhbran. Hans vänstra "pektå" är förfrusen, och han har ådragit sig en begynnande reumatism som gör sig påmind fuktiga morgnar.

SAMERA

Vid 13 års ålder förstod Samera att hennes liv inte var som alla andras. Hon fick inte arbeta som de flesta, inte sy, inte leka fritt. Hon ifrågasatte dock aldrig denna behandling, familjens ära var viktigare. Samera är en utvald, en fläckfri människa som lever sitt liv i väntan på att Gudarna skall begära det högsta offret av alla; en ren människa. Calatin har alltid varit vänlig mot henne, han har tillbringat nästan all sin lediga tid med henne för att förbereda henne och samtidigt se till att hon får kunskaper. Det han lär henne är egentligen den kunskap som Druider får, han sovrar dock. Vid 28 års ålder är Samera en lärd kvinna, hon vet dock inget om praktiskt arbete, hon har bara sett det. Matlagning, vävning är bara teoretiska kunskaper för henne. Sitt öde har hon accepterat, sorgen över att aldrig få bilda familj döljer hon väl. Nu, ändras allt detta med Fiodhbran.

Under de korta dagar som de två hann tillbringa tillsammans fick hon all den kunskap om livet hon egentligen behövde. Hon vågade drömma om att kanske, kanske skulle gudarna låta henne gå, och få leva ett normalt liv. Nu blev det inte så.....

Natten mot den dag då hon skulle offras, vaknade hon av ett underligt krasande ljud mot dörren. När hon öppnade stod

Lufsen, Fiodhbrans hund utanför. Han verkade orolig och ville locka henne att följa efter honom. Samera klädde sig snabbt och sprang efter den raggiga hunden som genast satte av mot

de klippor som vätter mot havet. När hon mödosamt lyckats klättra upp på de hala stenarna såg hon Fiodhbran ligga orörlig bland det vindpinade gräset. Hon böjde sig över honom och mötte en blick full av bottenlös hopplöshet och förtvivlan.

Han grep tag i henne och där uppe på klipporna älskade de för första och enda gången. På morgonen då hon vaknade, stel frusen och ledbruten var hon ensam, Fiodhbran var spårlöst försvunnen. Undrande hade hon gått fram till klippkanten och tittat ut över havet, då såg hon honom eller det som var kvar

av honom. Ungefär 20 meter nedanför henne låg Fiodhbran, förvriden och sönderslagen. Hon föll, hasade och rutschade nedför kanten, rusade över de vassa stenarna fram till kroppen. När hon föll på knä vid Fiodhbrans sida märkte hon en tunn livsgnist som ännu flämtade. Han kunde inte tala, endast

mycket svagt krama hennes händer. Hon lade sig försiktigt bredvid honom och talade i hans öra sådana ord som hon visste att han ville höra. Så hittades de av några druider, deras fingrar var så hårt sammanflätade att man fick bryta loss dem från sitt grepp. Samera fördes till templet när hon fick sina sår omsedda, dagen efter brändes Fiodhbrans kropp.

Hon höll sig i stillhet några dagar och ett beslut formades hos henne; Hon vill bli druid, och gärna en eremit. Världen har förlorat sin charm, ensamhet är det enda hon söker.

COMHARRADH "Skuggan"

En legoknekt, en farlig man, en "kingmaker", Comharradh eller "Skuggan" är känd under många epitet, inget av dem ger honom rättvisa. Få människor känner honom, många vill helst slippa, andra skulle gärna vilja lära känna honom.

Comharradh är född i gränslandet mellan Carvetii och Novantae hans familj levde ensamma och brukade jord ända tills hans far blev upptagen som krigare hos en lokal konung. Comharradh hatade livet innanför pålverket, hans far visade sig vara en vek och undfallande man i sällskapet med de andra i konungens

hird. Modern levde vid sidan av faderns liv, systemen vandrade också sin egen väg, deras lilla familj föll obarmhärtigt sönder. Tillslut tröttnade modern på det liv hon levde och lämnade fadern, Comharradh och hans syster Ciaran hade vid den tiden lämnat hemmet och sökt försörjning på annat håll. Några veckor senare hittades fadern död, han hade hängt sig.

Skuggan valde legoknektens liv, han värnade om sin frihet och band sig aldrig vid någon.

Hans tillvaro kastades omkull den dag han mötte den kvinna som kallades Galachrinceoír, måndanskerskan, kråkan, Gudinnans redskap. Hon kom honom så nära som ingen annan gjort, eller någonsin skulle komma att göra. Hon ledde honom på vägar som han aldrig kunnat drömma om, de upplevde händelser som det ännu talades om. Deras förhållande var intensivt, hett, problematiskt och i hans ögon perfekt. Hon gav honom en gåva vid ett tillfälle; en liten kristall, formad som en tår, den lyser närhelst hon finns i närheten och hon kan använda den som port när hon vill nå honom. Hon levde ett liv i en värld som han visste mycket lite om.

Skuggan är inte religiös i ordets rätta bemärkelse, naturligtvis hedrar han gudarna, men det mesta som druiderna höll på med skrämde honom. Han visste att Kråkan var Gudinnans redskap, att hon utförde offren och den dag Gudinnan kallade henne åter till Ynys

Witrin skulle hon försvinna ut ur hans liv, hur mycket hon än var bunden till honom. Så hände också och det är hans livs bittraste ögonblick. Hon stod mitt emot honom och förklarade att hon var kallad, hon var tvungen att ge sig av genast. De band som var knutna mellan dem skulle vara starkare än de band som binder samman människor i äktenskap, ty de skulle aldrig dela ett liv på det sättet. För ett år sedan kom hon till honom i en dröm, han kunde röra vid henne och höra henne berätta om en annan man som fått plats i hennes liv, och denna gången hade gudarna gett sin tillåtelse. Det var då han för första gången förstod varför hon lämnat honom. Hon, en av vishetsgudinnans tjänare kunde inte dela liv med någon som gick svärdets väg. Den natten svor han en ed, att alltid finnas bakom henne, och att aldrig leva med någon annan kvinna. Hon hade försökt att stoppa honom, men hade insett att det var lönlöst. Han vet idag, att skulle hon trotsa gudarna och återvända till honom skulle han kasta allt överbord och dö för henne, elden i hennes ögon fick honom att brinna, hennes tillit till honom fick honom att utföra det omöjliga.

Idag är Comharradh 30 år, han är lång c:a 185, mager och senig. Han har svarta och grå kläder, byxor och tunika. En

mycket vid svart mantel och mjuka svarta skinnstövlar. Håret är rödblont och midjelångt (han är stolt över sitt hår) han bär det nästan alltid i en hästsvans. Ögonen är blå och smala, hans ansikte är smalt och kantigt, han har en liten egenhet; han ler när det börjar bli farligt. Det går berättelser om hur han

lyckligt leende slaktat sina motståndare. Han har talets gåva, står aldrig utan ord och lyckas alltid framhålla sig själv. Många retas av detta och han har fått kämpa många gånger på grund av att han aldrig kan vara tyst. Han har en oändlig tilltro till sig själv och det han kan, dvs slåss. Han har 2 svärd som han bär på ryggen, han vet hur han skall hantera dem, han är mycket skicklig, och har ännu inte mött sin överman.

TANKAR VID PORTEN

Cian tänker: "Den som ändå låg i sin säng och hade en astronomilektion att se fram emot. Jag tycker inte om det här! Jag kommer aldrig att bli klar med min utbildning!

Mathgen: "Nu kommer jag att missa hur mycket undervisning som helst. Hur skall jag kunna bli klar med mina studier om jag hela tiden ska skickas iväg hit och dit...Men det är förstås, Uird måste ju lita på oss då han sänder iväg oss på detta uppdrag..Men två månader?"

Conor: "Och jag som hade tänkt att försöka mig på lite magi igen, nu går ju inte det. Samera ser verkligen dålig ut. Jag kan inte förstå att Uird har gått med på att skicka iväg henne..Å andra sidan är det nog bäst, hennes mor skall ju brännas här i morgon. Men, ingen av oss vet ju vart vi ska, nog för att Uird skulle skicka oss en vägvisare, men ändå?"

Samera sätter sig bakpå en av fororna: "Om inte jag får komma härifrån kommer jag att bli galen! Det finns bara en plats för mig och jag hoppas att Uirds vägvisare verkligen kan vägen, annars vet jag inte vad jag gör. Och de här druiderna, jag kan se på deras ögon hur synd de tycker om mig. Jag orkar inte med mer medkänslor! Och hur gör jag med barnet jag väntar?"

UPPLEVELSERNA VID KITTELN

CONOR: Du faller genom ett eldhav som bränner bort allt kött du har. Det är endast dina ben som rasslande faller till marken..... När du öppnar ögonen ser du din helade kropp, du ligger vid en stenbro runt omkring dig är vilda berg. Det är fuktigt i luften, det dånar och brusar från ett jättelikt vattenfall. Du reser dig upp och kisar för att kunna se vad som finns på andra sidan bron. Ur vattenångorna stiger en gigantisk drake. Dess gyllene skinn glittrar, de safirblå ögonen naglar fast dig. Du hör en röst inuti ditt huvud: När ditt inre har blivit öppnat, kommer du att träda inför de äldste av vår ras, de som kan se vad andra inte kan se. Och när du har mött de sexton fasorna kommer du att bli en av mästarna. Men tills dess, känn kunskapens smärta, sänd av den magi du skall söka: **Drakars magi!**" Draken öppnar sin käft, ut kommer en förtärande led som bränner dig till aska.

MATHGEN: Det är mörkt....mörkt och tyst....mörkt tyst och kallt, mycket kallt. När du öppnar ögonen och ser dig omkring befinner du dig i en isgrotta. Dess väggar är som glas. Det är så kallt att du inte kan tänka. Du hör en röst inuti ditt huvud: Här är kunskapens pris; evig kyla, evig smärta. Den kunskap du jagar kommer att föra dig till denna plats.....

CIAN: Löpet går! När du öppnar ögonen ser du böljande ryggar omkring dig, glimmande ögon och glittrande tänder. Ni springer och springer, skogen susar förbi. Ni springer uppför, upp mot en stenig glänta. Det är fullt av varghålor här, du kan se valpar och gamla vargar. Plötsligt ser du en ung kvinna som sitter vid en grottöppning, du känner igen din mor. Bredvid henne sitter en jättelik, grånad varg.....din far...

SAMERA: Det första du förnimmer är doften av dyrbara oljor och kåda, blomdoft och brinnande ljus. När du öppnar dina ögon står du vid ingången till ett tempel, framför dig ser du hundratals människor som alla ser ut att vänta på något. Så känner du en rörelse bredvid dig, en ung man kliver fram i solljuset. Hans gyllengula hår glimmar i ljuset, när han vänder sig emot dig ser du både dina drag och Flodhbrans i hans ansikte. Jubel stiger från människohopen när han lyfter din hand mot dem: **Kungamodern! Kungamodern!**

SKUGGAN: Du faller...faller....du snurrar runt i en ständig spiraldans. Gamla liv, förflutna liv blixtrar förbi dig. Den gång du drunknade som 6-åring, den gång du var livvakt åt en pictisk konung och blev lönnmördad, den gång du blev gammal och fick se dina barn, barnbarn och barnbarnsbarn....Den gång du kämpade i ett fältslag och spetsades på ett spjut....Hundratals liv...runt, runt.....Plötsligt drar någon ut dig ur virveln. Du ligger på Avalons kulle, himlen är blå ovan dig, du hör fåren, fåglarna, de avlägsna rösterna från noviser som tragglar de oändliga verserna. Hon ligger naken bredvid dig, du bär inte heller några kläder. Så reser hon sig upp på knä, tar upp en lädersnodd från marken och trär den över ditt huvud. I dess ände dinglar en liten tårformad, blixtrande sten. Du hör hennes röst så tydligt: "Varhelst du finns så kan jag finna dig med hjälp av denna sten. Du kan också se på dess ljus om jag är i närheten.." Du rör vid hennes hals, huden är varm och mjuk. Plötsligt skjuter hon upp genom luften och förvandlas till en kråka framför dina ögon, med svepande vingslag försvinner den över äppellundarna. Inuti ditt huvud hör du hennes röst: "Du behöver inte ställa frågan....."